

ajada. — Nüüd katsusin ma omad viimased mõtted veel oma perekonnale pühandada. Et mu perekond suur ei ole, sellepärist ei olnud mull ka tema pärast tarvis kaua järele mõtelva. See hirm, et mu obikaas Liina, sünd. Kärbus, minu üle pahandama saaks, tegi mulle föige enam meeles haiget ja uurimist. Kui rahutu saaks ta olema, fui tund tunni järele mööda jõuab ja mina mitte kodu ei tulnud! Kui suur saaks tema häbi ja meeles haigus olema, fui teised inimesed räägiwad: Liina mees on end farust ära murda lassnud! Just fui mõni ilma süüta tasleke! Ja see ei olnud mitte minu üksik fartus. Inimene ei ole oma pea üle niisuguses kitsekuses enam valitseja. Töfiste mõtete seffa tungisiwad imelikud kujutused. Ma nägin waimus oma surnu leha ümber hulga sõpru ja tuttawaid ning mõilesin: „Kes teab, mis nad kõl minu risti peale kirjutama saavad? Wist ifsa nii kõll:

Siin hingawad — — ülejäenuised,

leda karu 20. augustil 1885 äramurdis.

Niisugune haua firi on selge häbi plekk!" mõtlesin ma. See „karust äro murdmine" oli minu auule hirmus vasta. Üks mõistlik mees farust ära murtud! Kuju sa selle füüraga lähad! Karu on juba Eliia pānwist saadik oma hälwa eluviiside pärast põlgitud loom.

„Karu oli nüüd juba piaaegu, nii ütelda, minu „naha peal". Minu mõtted olivad nii segi, et neid enam keegi mehe mõteteks ei oleks wōinud pidada. Nüüd töötsin ma püssi ülesse, seadsin tema kirbu

just vastu karu rinda — ja ma ei kuulnud enam muud midagi, kui ühe hirmja paugu, ja siis tundsin ma jalgade liikumisest ja mütsi wapsumisest, et ma jõledal kombel plagasin. Aga imetükk! Ei kuulnud farust enam midagi! Ajastin viimaks südame rindu ja waatosin üle õla tagasi. Karu oli maha jäenud. Nüüd oli minu süda julgem ja ma ütlesin kuulda-wald: „Pane püssi jälle täis!" Ja ma hakkasin ka püssi „laadima" s. v. rohtu ja haawlid talle külaliseks futsuma. Hüppasin nüüd põesasse, aga ilma et karu poolt oma pilku oleks nihutanud. Karu ei liigutanud end paigastgi. Aga korraka plagasin ma nature maad jälle eemale; ta töbras sibas tagumise jalaga, mis mina kavaluse tegemiseks pidasin. Sest karu teeb sagedaste kavalust, fui ta inimesele werist wingerpussi mängida tahab. — Mis siis nüüd veel muud, ma andsin talle veel ühe paugu, kus juures ma nii osavaste oma mõistust pruuvisin, et kuul pahanduse pea luusse lendas. Tema ei pannud sellest aga midagi tähele, ei pannud aga enam kellegist muust trotsimisest, nagu minu jalakannaga tööufamisest, püssipäraga vastu pead lõömisest, kõlkatute sõimu sõnade pruuvisest, hirwitamisest ic. tähele. — Nüüd alles hakkasin ma pool plagamisi kodu poole ruttama. Mina, Madis Konn, olin karu maha lassnud! Esiotsa ei pidanud ma end enam sugugi Madiseks, waid palju suuremaks meheks. Viimaks aga sain ma jälle aru, et ma Madis olin. „Noh, kõll oli nüüd tegemist, oma sala rōõmu varjata ja igapäewase Madissa näuga tuppa minna.